

Arrest

nr. 293 661 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2023.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn afkomstig uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 23 december 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in zijn hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud melding maakte van psychische problemen en aan de protection officer om uitstel vroeg, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij kort erna toch zijn uitdrukkelijk akkoord heeft gegeven voor het afnemen ervan (NPO, p. 2). Verzoeker heeft vervolgens gedurende het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn voorgehouden psychologische toestand niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure, noch heeft hij medische stukken of enig ander bewijs voorgelegd ter staving van zijn beweerde medische problemen. In overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, werd verzoeker de mogelijkheid geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit zijn eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Verzoeker maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat het onderhoud op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoeker zijn relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze zijn psychologische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord. Ook heeft de advocaat van verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op voorgaande, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 26 september 2019 internationale bescherming werd toegekend in Griekenland en dat hij er tevens verblijfsdocumenten verkregen heeft als statushouder (Eurodac Marked Hit van 29 augustus 2022, AD, stuk 7). Dit wordt door verzoeker niet betwist. Hiermee is voldoende aangetoond dat verzoeker reeds een internationale bescherming heeft gekregen in een andere EU Lidstaat. Verzoeker toont evenmin aan dat hij heden deze bescherming in Griekenland niet meer zou genieten omdat zijn internationale beschermingsstatus er zou zijn ingetrokken of beëindigd.

De Griekse verblijfskaart van de verzoekende partij is inderdaad verstreken sinds 26 september 2022. De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat hij contact diende op te nemen met de Griekse autoriteiten over zijn actuele beschermingsstatus verwijst de Raad naar hetgeen in supra werd uiteengezet waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, en het CGVS zodoende tegemoetkomt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”

4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt in de bestreden beslissing. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, nu hij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf heeft aangegeven dat hij al van in het begin naar België wilde komen. Volgens zijn verklaringen wachtte verzoeker op de nodige Griekse documenten en op de heropening van de grenzen na de Covid19-pandemie om vanuit Griekenland naar België te reizen (NPO,

p. 14). De commissaris-generaal oordeelde hieraangaande terecht dat verzoeker geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich duurzaam in Griekenland te vestigen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput zoals door de commissaris-generaal terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

7. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, niet zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou kunnen genieten. Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/hernieuwing van de Griekse verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen, maar verzoeker toont niet aan dat hij deze periode niet zou kunnen overbruggen. Er blijkt niet dat verzoeker de zelfredzaamheid en sociale ondersteuning of netwerk ontbeert om hieraan het hoofd te bieden. Ondanks de moeilijkheden op het vlak van huisvesting is verzoeker er immers in geslaagd om onderdak te vinden. Hij logeerde soms bij zijn vrienden (NPO, p. 11), verbleef enige tijd bij een organisatie voor daklozen en kon tevens een gezamenlijk onderkomen huren (NPO, p. 12). Bovendien kon verzoeker via zijn netwerk in Griekenland betaald vrijwilligerswerk vinden bij een organisatie (NPO, p. 10, 13). Verzoeker was daarnaast in staat om volledig zelfstandig bij de Griekse overheidsdiensten de nodige informatie rond de gezinsherenigingsprocedure op te vragen (NPO, p. 14). Ook kon verzoeker op financiële steun van zijn broer rekenen toen hij in een noodsituatie verkeerde in Griekenland (NPO, p. 10). Er liggen geen elementen voor dat de verzoekende partij hierop geen beroep meer zou kunnen doen bij een terugkeer naar Griekenland.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij omwille van zijn psychologische problemen (zie supra) over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Verzoeker wijst in voorliggend verzoekschrift erop dat hij met psychische problemen kampt, maar legt geen enkel medisch attest bij die hiervan getuigen. De bewering dat hij een psychologisch kwetsbaar profiel heeft kan allerminst worden aangenomen aangezien er geen begin van bewijs voorligt om deze bewering enigszins te kunnen staven.

8. In de mate verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 juli 2023 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter (Kvz) nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat bescherming in Griekenland geen effectieve bescherming is. De situatie van terugkeerders is zeer moeilijk; geen garantie dat ze terug in het systeem kunnen geraken binnen een redelijke termijn. VzP verwijst naar arrest 291 578 van 6 juli 2023.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de in de beschikking van 27 juni 2023 opgenomen grond.

Verzoeker gaat immers niet in het minst, laat staan ook maar enigszins concreet in op de inhoud van die beschikking. Waar hij op algemene wijze aanvoert dat de bescherming in Griekenland geen effectieve bescherming is, herhaalt en benadrukt de Raad dat, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, het verzoeker toekomt om in zijn geval concreet aan te tonen dat de internationale bescherming die hem in Griekenland werd toegekend niet (langer) effectief of toereikend is en dat zijn situatie in Griekenland er een was van of bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt. Zoals eerder uitgebreid werd vastgesteld en concreet en omstandig wordt toegelicht in voornoemde beschikking, blijft verzoeker in gebreke een dergelijk bewijs te leveren. Aangezien verzoeker ter zitting geheel nalaat concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking, doch zich tot algemeenheden beperkt zoals het feit dat de situatie voor terugkeerders zeer moeilijk is en er geen garantie is dat ze terug in het systeem geraken binnen een redelijke termijn, werpt hij geen ander licht op hetgeen eerder (met betrekking tot zijn persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland) werd vastgesteld.

Het doel van een vraag tot horen is om ter zitting concreet aan te geven met wat in de beschikking 39/73 en waarom men het er niet mee eens in. Men dient dan ook concreet in te gaan en een repliek te voeren op de inhoud van die beschikking, hetgeen verzoeker dus evenwel geheel nalaat. Verzoekers verwijzing naar een welbepaald arrest van de Raad is niet dienstig daar rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de elementen eigen aan het concrete geval. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De analyse van de situatie in Griekenland, zowel wat de algemene situatie

als wat verzoekers persoonlijke situatie als statushouder aldaar betreft, is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen en de gegevens vervat in het dossier.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS